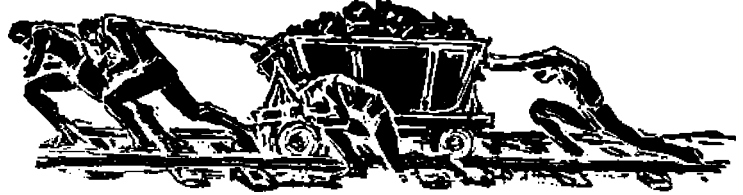

USKOVAISET JA EPÄUSKOISET.

Kirj. JOHN HILL.

USKOVAISINA ihmisinä me olemme tottuneet pitämään sellaisia, jotka eivät hyväksy materialistista maailman katsomusta. Nämä ihmiset luottavat sellaiseen "ihanteeseen", että kuta kurjemman osan saa tässä maailmassa, sen "loistavampi" on tulevaisuus, nim. haudan takainen elämä. Näitä ihmisiä kutsumme vanhan ajan uskovaiksiksi.

Uskontokysymys on yhtä vanha kuin ajatus yksityisomaisuudestakin. Uskontoa on aina käytetty hallitsevan luokan aseena ja sen avulla pidetty suuret orjalaumat — hallittavat tyytyväisinä kohtaloonsa. Juuri sillä perusteella, että se koko luokkayhteiskunnan ajan on palvellut omistavan luokan etupyrkimyksiä; me kutsummekin sitä luokkauskonnoksi.

Mutta omistavaluokka ei ole luonut ainoastaan uskontoa tukeakseen valta-asemaansa. Sen toinen ja yhtä tärkeä laitos, joka aina on uskonnon kanssa rinnan sen riistopyrkimyksiä tukenut, on valtio.

Jos katselemme nykyään ympärillemme ja lainaamme huomiota niille tapahtumille ja ilmiöille mitä yhteiskunnassamme tapahtuu, näemme kapitalistiluokan lainaavan huomiotaan ainakin yhtä paljon, jos ei enemmän, sen poliittiselle, eli valtiolliselle toiminnalle kuin uskonnollekin. Samalla kertaa näemme vielä palkkatyöläisistäkin osan luottamuksella toimivan näissä omistavan luokan valtiollisissa luokkapuolueissa. Näiden työläisten teoria sisältää uskon, että työläiset vaalitaistelun avulla voivat päästä valtiollisen vallan määrääjäksi, sen avulla sitten kontrolloerata koko taloudellisen ja yhteiskunnallisen koneiston. He uskovat "pyhässä" yksinkertaisuudessaan "hyvien" miesten valtion lihaville virkapaikoille valitsemisen kautta muutuvan työläistenkin aseman turvallisemmaksi. Näitä työläisiä joudumme kutsumaan uuden ajan uskovaiksiksi.

Valtio On Luokkalaitos.

Valtion alkuperän löydämme sieltä, mistä löydämme uskonnonkin alkuperän; nimittäin kun ihmiskunta kehittyi sille asteelle, jossa yksityisomaisuus voi olla mahdollista. Yksityisomaisuuden tultua vallitsevaksi, täytyi sukujen yhteisomistuksen hävitä olemasta. Kuitenkin pitääkseen nyt sukujen yhteisomaisuutta vaille jääneet suvun jäsenet kurissa, täytyi perustaa kurinpitolaitos ja sellaiseksi tuli valtio. Valtion tehtäväksi siis jäi ja edelleen on, sekä tulee olemaankin niin kauan, kun on luokkia olemassa, omistavan luokan etujen palveleminen ja orjien, työ-

läisten, kurissa pitäminen. Vanhan ajan yksityisomistusoikeus kykeni särkemään kaikki sukutalouden vanhat traditsiot ja tasa-arvoisuuden lait. Yhteiskunta näin jakautui luokkiin: valitsevaan ja vallittavaan. Siis ainoastaan luokkayhteiskunnassa voi valtio vain olla mahdollinen, joten kutsummekin sitä luokkavaltioksi.

Saadaksemme jonkinlaisen varman käsityksen siitä, mitä nämät laitokset: nim. uskonto ja valtio oikeastaan luokkayhteiskunnassa merkitsevät ja ennen kaikkia siitä, millä lailla ne suhtautuvat nykyajan vallankumouksellisen palkkatyöväen luokkaliikkeeseen, on tässä kirjoituksessa tarkoitus lyhyesti selostaa niitten alkuvaiheista ja merkityksestä yleensä.

Riistännän Alkukehitys.

Se teoria, että ihmiset jo varhaisissa sukukomunistisissa yhteiskunnissa omasivat jonkinlaisia uskonnollisia käsitteitä, tuntuu ihan luonnolliselta. Ympäröihän heitä raaka ja tuntematon luonto, joka loihti tämän alkuperäisellä kehitystasella olevan ihmisen mieliin jos minkälaisia mielikuvituksia. Mutta luokkauskonnon idut kuitenkin löydämme vasta patriarkkaalisesta sukutalousaikakaudesta. Tällä aikakaudella huomaamme tapahtuneen suuria historiallisia muutoksia ja mulistuksia yhteiskunta elämässä.

Kun ihmiskunta lisääntyi ja tuotannon teknillinenkin puoli parani, oli yhden järjestäjän — patriarkan mahdollisuus suorittaa kaikkia järjestävään työhön kuuluvia tehtäviä, joita hän oli tätä ennen yksin hoitanut. Olosuhteiden pakotamana joutui hän järjestävää työtä nyt jakamaan toisillekin suoritettavaksi. Luonnollisesti jakoi hän tätä työtä niille, jotka olivat häntä lähempänä, arvossa y. m. suhteissa. Näin syntyi työnjako. Tällä tavalla erkaantuivat suvusta patriarkka pääjärjestäjänä ja häntä alempana olevat muut järjestävään työhön osaaottavat ja alkoivat muodostamaan ihmiskunnan ensimmäisiä perheitä. Patriarkan perhe kuitenkin ollen ylinä muita perheitä. Patriarkka perheineen oli suvun todellinen hallitsija.

Tällä aikakaudella huomaamme yksityisomaisuuden syntyneen. Kun suvun jäsenet alkoivat tuottaa yli tarpeittensa, luoda ylituotantoa, alkoi suvun vanhin, patriarkka, vähän kerrassaan pitämään tätä suvun yhteisomaisuutta, perheensä yksityisomaisuutena. On huomattava samalla, että hänen käsiinsä oli myös joutunut tuotteiden jako. Hän jakoi suvun muille jäsenille vain sen verran, että he edelleen pystyivät tuottamaan, mutta ylijäämän anasti perheensä yksityisomai-

suudeksi. Näin patriarkka pystyi luomaan pohjan riistolle ja orjuudelle.

Vaikka tällä aikakaudella tapahtuikin suuria yhteiskunnallisia muutoksia ja mullistuksia, ne eivät kuitenkaan tapahtuneet yhtäkkiä, vaan otivat pitkän ja varman kehitysprosessin. Alkuperäinen tuotantotapa ei edellyttänyt pikaista kehityksen kulkua, eikä tapain muuttoa. Mitä korkeammalle kehittynyt tuotantotapa, sen nopeammin tapahtuu kaikki yhteiskunnallisetkin muutokset ja vanhat traditiot häviävät ihmisistä.

Koska patriarkka oli luonut alkavan pohjan luokkayhteiskunnalle, täytyi hänen perheensä ympärillä myös muodostua ajatus: millä voimalla tuota ryöstettyä omaisuutta hallitaan, sekä minä avulla hän edelleen voi pitää hallitsevan asemansa orjien ylitse. Hän alkoiinkin käyttää suvun jäsenten tietämättömyyttä omaksi ja perheensä hyväksi. Hän käsitti, että jos orjat eivät käsittä omia luokkaetujaan, niin silloin ne palvelevat hänen etujaan.

Tuntematon luonto oli painanut nuo alkuperäiset ihmiset luontaistietoisuutensa kannalle. He uskoivat, että luonnon ilmiöt sisältävät salaperäisiä "yliluonnollisia henkiä," joita he alkoivat jumalinaan palvelemaan patriarkan välityksellä. Tuo "jumaluusopin" ensimmäinen "profeetta" patriarkka, suvun vanhimpana ja järjestävän työntekijänä omasi edellytyksiä sukunsa pettämiseen. Hänellä oli ollut aikaa järjestävän työntekijänä tutustua luonnon eri ilmiöihin ja näitä hän alkoi selostamaan omien etujensa mukaisesti.

Luontaistalouden kannalla olevilla ihmisillä yleensä ovat uskonnolliset seremooninsa salaisia. Samaten oli patriarkkaalisessa sukutaloudessakin; siksipä olikin suvun hallitsijan — patriarkan helpo esiintyä orjuuttamansa suvun muiden jäsenen poppamiehenä. Hän selosti luonnon eri ilmiöt siten, että ne eivät missään tapauksessa olleet ristiriidassa hänen yksityisomistusoikeuksiansa ja yhä paisuvan valtansa kanssa. Täten tämä luokkaetujensa puolesta "noituva" vanhan ajan patriarkka voi pitää orjansa kohtaloonsa tyytyväisinä. Näin oli syntynyt kaksi luokkaa: sortaja ja sortettu luokka.

Patriarkallisella sukutalouksaikakaudella alkua yhteiskunnallinen edistys virtaamaan nopeammin eteenpäin. Teknikan kehityksen avulla tuotannossa nyt orjat kykenivät luomaan yhä suurempia ja suurempia omaisuuksia hallitsevalle luokalle, josta oli seurauksena, että toiselle puolelle jäi omaisuuden kanssa mässävä ylimystö ja toiselle puolen kurjuuden kanssa kamppailevat orjalaumat. Näin alkavat luokkavastakohtat kehityksen edistyksessä tulla yhä selvemmin näkyviin.

Kirkko On Riistoloukan Ase.

Keskiajalla jo näemme omaisuutta omistavan kirkon mahtavan vallan, ei ainoastaan ihmisten "sielujen" yli, mutta heidän maallistenkin tarpeitensa määrääjänä. Se oli pystynyt riistämään

maallista omaisuutta siinä määrässä, ettei se taloudellisella voimalla hallinnut ainoastaan orjia, mutta sen edessä nöyrytyivät myös herrtuat ja feudaaliparonitkin. Katollisen kirkon hallitseva voima perustui sen tietoisuuden omaamiseen ja omaisuuksien omistukseen. Kirkko keskiajalla todellisuudessa oli aikansa mahtavin feudaaliparooni ja hengenjättiläinen — täydellinen hallitsija.

Ihmiskunnan historiassa kirkko on näytellyt suurta osaa, se on esiintynyt, milloin rauhan "enkelinä", milloin sodan "jumalana." Se on pystynyt kulettamaan orjuuttamansa luokan tietämättömyyden kaitaista polkua. Sen pyrkimys on sama tänään kuin ennenkin, nim.: pitää orjat vain orjina. Kirkkoa edustavat "pyhät" isät esiintyvät meille työläisille hurskas ilme kasvoilla, joka kuitenkin sisältää vain salatun valheen ja petoksen. Mitäpä muuta he voisivatkaan edustaa, sillä ovathan he vannoutuneet palvelemaan kaikkivaltiaan kapitalistiluokan etuja.

Samalla kertaa kun näemme vielä kirkon helmassa koko suuren joukon vanhan ajan uskovaisia, myös huomaamme yhteiskuntataloudellisen kehityksen menevän voimakkaammin eteenpäin, kuin koskaan ennen. Tämä jatkuva edistyksen kulku tuotannossa muokkaa myös työläisten maailmankatsomusta. Uskovaisista yhä suuremmat joukot tulevat epäuskoisiksi, menettävät luottonsa pyhään yksityisomistusoikeuteen ja sitä edustavaan kasvatusyöhön.

Kun kapitalistiluokan yhä suurenevan riiston ies painaa työväenluokan hartioilla täytyy sen nousta, vaikka alussa vaistomaisestikin, mutta lopulta jo tietoisesti, oikeuksiansa vaatimaan. Silmä on varmat ja pakottavat syynsä siihen. Sen itenssä säilyttämisvaistot pakottavat sen heräämään ja keskittämään voimansa työväen luokkaliikkeeseen. Sitä mukaa, kun teknillinen kehitys edistyy tuotannossa, pääomat keskittyvät ja työväenluokka lukumääränsä nähden kasvaa, niin tulee tuo epäuskoisten palkkatyöläisten joukko, kapitalistiluokan kauhusta huolimatta, yhä suuremmaksi. Siellä, missä orjuuttajille ei riitä uskonnolliset dogmit, tulee sen avuksi toinen luokkalaitos, joka on valtio.

Valtio Kurituslaitoksena.

Valtion alkuperäisestä synnystä voidaan selittää montakin eri teoriaa, mutta tosiasia kuitenkin on, että kaikilla, niin itsevaltiailla, kun vapailta vanhan ajan valtiolaitoksilla poikkeuksetta oli vaan yksi päämaali, jota kohden ne pyrkivät, joka oli yksityisomistusoikeuden turvaaminen.

Edellä jo lyhyesti viitattiin yksityisomistusoikeuden alkuvaiheisiin ja syntyyn. Mitenkä ihmiskunnan lisääntyessä ja tuotantoteknikan parantumisessa, tuo ylituotanto, s. o. ryöstetyn saallin osuus, myös kasvoi. Tämä taas puolestaan synnytti vaihdon, ensin likeisimmilla, mutta yhteiskunnallisten suhteiden laajetessa, yhä laajemmilla alu-

(Jatkoa sivulla 23)

USKOVAISET JA EPÄUSKOISET

(Jatkoa sivulta 13)

eilla. Tavarain vaihto ja sen suojeleminen vieraille alueille muuttamisessa vaati keskitettyä sotilaallista valtiolaitosta. Yhdeltä puolelta voimme sanoa, että alituiset sodat, ryöstösaalistukset ja uusien orjien saalistamistaisteit y. m. synnyttivät valtion tarpeen. Toiselta puolelta myöskin kapinoiva ja sotainen orjalauma, joka lukumääränsä nähden yhä kasvoi, tarvitsi hallitsevan luokan etujen kannalta katsoen, sotilaallista kuria. Niin monta eri yhteiskunnallista ja valtiollista tehtävää, mitä omistava luokka onkaan tämän luokkailoituksensa turviin uskonut, sisältyvät ne kuitenkin todellisuudessa vain yhteen pääkysymykseen, nim.: miten pitää orjat kurissa. Valtio siis on kapitalistiluokan *taloudellisen voiman keskitetty kurinpitolaitos*.

Miedän päiviimme asti ovat nuo kaksi luokkailaitosta: nim. uskonto ja valtio kulkeneet yhdessä, aina palvelen orjaisäntien, taloudellisesti hallitsevan luokan etuja.

Nykyinen orjaisäntä, trustitunut kapitalistiluokka, ei ole edeltäjiään yhtään kummempi. Se on vain voimakkaampi edelläkävijä riistäjiä. Se hallitsee maailmaa suurella pääomalla ja tällä taloudellisealla voimalla se nöyryyttää kaikki luokkailoituksissaan olevat virkailijansa. Pääoma meidän päivinämme lukee kylmää taloudellista lakia. Uskontoa edustavat "apostolit", sekä valtion virkamiehet pienemmästä suurempaan asti, ymmärtävät mitä tämä laki tarkoittaa. He pyrkivät vain suojiin ja löytävät "armon" tämän "kaikkivaltiaan" kapitalistiluokan etukysymyksien ajajina, sillä vain näin tehden he voivat virkansa säilyttää.

Hallitsevaluokka, joka yksityisomistusoikeudellaan on anastanut määräävän aseman luonnon rikkauksiin, hallitsee yhteiskuntaamme mielensä mukaan. Tämän se pystyy tekemään vain perusteella, että työväenluokka on tietämätön omasta luokka-asemastaan ja tehtävistään. Työläisissä löytyy vielä liian paljon vanhan ja uuden ajan uskovaisia. He ovat johdettu harhaan palvelemaan omien luokkaetujensa sijasta pääoman etuja. "Työväen" *Politikoitsijat Kavalampia Työläisten*

Pettäjiä.

Valtioita ovat epäuskoiset tai vallankumoukselliset työläiset aina pitäneet kapitalistiluokan järjestettyä luokkailoituksena palkkatyöväen sortamiseksi ja se se ehdottomasti onkin. Mutta valtiollisella toiminnalla näyttää olevan toisellainekin tarkoitus, eikä vain kapinoivien orjien kurisapito. Sen avulla nykyään petetään ja sotketaan työläisten luokkakäsitteet palvelemaan vieraita tarkotusperiä siinä määrin, että se jo vetää vertoja kirkon harjoittamalle pimitystyölle.

Yhdysvalloissakin näemme useampia keskiluok-

kalaisaineksien perustamia ja kontroleeraamia poliittillisiä puolueita. He näkevät kapitalistiluokan puolelta uhkaavan vaaran hävittää heidät keskiluokkalaisina ja ennenkuin he antautuvat rehelliseen työhön, tuotannon palvelukseen, he turvautuvat suurpääoman tarjoamaan käytytoimeen ja alkavat pettämään työläisiä politikoinnalla. Tämä pikkuporvaristosta koottu likainen lauma ei esiinny työläisille hurskaana, vaan se puhuu "vallankumouksellista" kieltä. Se punoo agitasioninsa avulla nousevan kapinallisen, mutta yhä vielä uskovaisen työväestön verkkoonsa. Tietämätön työläinen, joka joutuu näiden politiikoitsijain uhriksi, saa kalliista maksusta vastaanottaa kauhean repäseviä ja verta tihkuvia ukaaseja, radikaalisia fraaseja. Tässä ei vielä itseasiassa olisi paljonkaan sanottavaa, sillä me voisimme pitää tämän kaiken vain turhan aikaisena meluamisena. Mutta kun he vakavampaa perustetta vailla olevalla meluamisella, samalla kertaa saastuttavat luokkamme jäseniä palvelemaan omia yksilöllisiä, sekä vallassaolevan, suurkapitalistisen luokan etuja, niin tätä emme tule vaikenematta koskaan hyväksymään. Me tulemme paljastamaan heidän saastaiset tarkotusperänsä, niin kauan, kun yksikin luokkamme jäsen on heidän uhriensa joukossa.

Missä vain työn ja pääoman välistä taistelua käydään, siellä löydämme tämän "juudasjoukon" antamassa apuaan myös työläisille. Mutta missä tarkoituksessa? Työläisten pitäisi ennen kaikkia painaa päähänsä eräs työväenliikkeen kokemusten historian antama läksy; nim. että, mitä kumouksellisimpi pikkuporvari, sen vaarallisempi se on työväenliikkeelle.

Kalastellessaan työläisten kannatusta puolelleen heillä on jos jonkinlaisia juonia. He m. m. kerskuvat olevansa ehdottomasti puhtaita Marxilaisia. Saadaksemme varman käsityksen siitä minkä veran heidän puheessaan on perää. Lainaamme Marxin selostuksista erään kohdan jossa hän lausuu heistä seuraavasti: "Vaarallinen luokka, yhteiskunnallinen kuona, se vastustuskyvyn puutteessa mätänevä lauma, jota on viskottu kautta vanhan yhteiskunnan alimpain asuinsijain, saattaa siellä täällä joutua liikkeeseen köyhälistön kumouksen kautta; mutta sen elinsuhteet valmistavat siitä paljon runsaammassa määrässä taantumusta tarkoittavien juonien palkkakätyreitä." Kun tarkastelemme meidän "ystävienne" touhuja työväenliikkeen nimessä nykyäänkin, niin huomaamme että Marx on ehdottomasti osunut paikalle.

Näissä poliittillisissa puolueissa näemme monenlaisia ilmiöitä. Ottakaamme esim. viimeiseksi muokattu Workers Party katseltavaksemme. Heidän oman virallisen raporttinsa mukaan kuuluu jäsenenä siihen neljäosa koko jäsenmäärästä suo-

malaisia, loput venäläisiä ja etelä-Europasta tänne muuttanutta talonpoikaisväestöä. Mitä haluamme tällä todistaa? Haluamme materialistisen historian käsityksen valossa sanoa, ettei ihminen ole mikään "yliluonnollinen" olio, vaan tuotantovälineiden, joilla hän hankkii jokapäiväiset tarpeensa, sekä ympäristönsä muokkaama tulos. Talonpoikaisväestö ei suinkaan ole vallankumouksellista, kapinallinen se kyllä voi olla; mutta sellainen kysymys, kun on yhteiskunnallinen vallankumous, ei mahdu hänen ajatuspiiriinsä. Emme syytä tästä heitä, sillä käsitämme, ettei luontaistalouden ahtaissa puitteissa ihmisellä ole kehittymisen mahdollisuutta. Muutettuaan tänne suurteollisuuden keskuuteen alkaa heistä hävitä vanhan ajan uskonto, mutta he edelleen ovat alttiita vaaroille. Kun pappi on laannut heitä keritsemästä, alkaa poliitikoitsija lihomaan heidän kustannuksellaan. Näin on vanhan ajan uskovaista tullut uuden ajan uskovaisia, — poliittisen toiminnan kannattajia.

Loppulause.

Työläisiä, jotka ovat alkaneet epäilemään näiden edellä mainittujen uskonnollisten "ihanteiden" todellisuutta, kutsummekin epäuskoisiksi. Heidän tietomääränsä ei rajoitu uskoon, vaan he kylmän ja terveen järjen avulla harkitsevat työn ja pääoman välisiä luokkavastakohtia.

Nämä uskonnollisista käsitteistä vapautuneet työläiset käsittävät, että kapitalistiluokan yhteiskuntataloudellisen ruumiin sydän sykkii tuotannossa, josta se koko elinvoimansa imee yliarvon muodossa.

Palkkatyöläiset myyden työvoimaansa ja saaden vastinneeiksi ainoastaan oman työvoimansa arvon, yliarvon jäädessä riistäjille, luulisi olevan helppo käsittää, että juuri tämä luo riistolle ja samalla luokkataistelulle pohjan. Osa työväenluokasta jo käsittääkin, että työmaalla järjestäminen aikansa vastaavalla tavalla teollisuuksittain ja sen kautta toimiminen muodostaa luokkataistelulle välttämättömän pohjan.

Järjestö joka näin pyrkii toimintaansa edistä-

mään tunnetaan yleisesti I. W. W.:n nimellä. Tämän järjestön esipuheen ensimmäinen lause kuuluu: "Työväenluokalla ja työnantajaluokalla ei ole mitään yhteistä." Sen laaja taistelujen historia todistaakin, että se on ollut tämän vallankumouksellisen julistuksensa takana, käyden jatkuvaa kamppailua työväenluokan etujen puolesta, tekemättä rauhaa omistavan luokan kanssa. Sen ohjelmaan ei kuulu rauhan teko vihollistensa kanssa, eikä yhteisten rintamien rakentaminen keskiluokkalaisten kanssa. I. W. W. liiton päätarkoitus on kasvattaa ja järjestää koko työväenluokan solidaarinen rintama työmaalla, sillä se käsittää, että työväenluokan koko luokkavoima lepää tuotannossa. Kun työläiset näin tietoisesti järjestyvät, ei löydy maailmassa mahtia, joka ei sitä kuunteleisi.

Koska I. W. W. liitto kohdistaa koko voimansa sinne mistä kapitalistiluokka hallitsevan voimansa imee, siksi se onkin kaikkein vaarallisimpana pidetty ja vainoituin järjestö hallitsevan luokan puolelta. Mutta järjestöämme eivät vainoa ainoastaan suurporvarit, sen ympärillä vaanii myös pikkuporvareista muodostanut parempiosaisten palkkakätyrilauma. Näillä kummallakin on varmat syynsä tähän, sillä järjestömme toiminnallaan ei ainoastaan lyö kapitalistiluokan elinjuuriin, vaan se kasvatuksellaan, vie poliitikoitsijoilta sen joukon, josta he ovat lihoneet.

Politiikoitsijat y. m. parempiosaisten kätyrit, ovat useammin kuin kerran pyrkineet I. W. W. liiton kontrolliin. He ovat koko sen olemassaoloaikana pyrkineet määrääväksi tekijäksi, joka itse asiassa tarkoittaisi järjestömme tuhoa. Mutta uskallammepa olla varmoja siitä, että järjestön jäsenistö, joka on jo niin monen ulkoa sekä sisältä päin hyökätyn kriisin lävitse joutunut kulkemaan, pystyy edelleen pitämään järjestön puhtaalla luokkataisteluperiaatteen pohjalla. Tämä on työväenliikkeen elämisen tärkein ehto, että pitää luokkarajat selvillä ja järjestönsä rivit puhtaina vieraista aineksista. Ymmärtäkäämme itsemme ja luokkamme puolesta, ettei työväenluokalla ja työnantajaluokalla voi olla mitään yhteistä.

PYSÄHDY!

..Ota selville kuka. työläistovereistasi haluaa tilata Tie Vapauteen tai jonkun toisen I. W. W.:n lehden, ja jos sellaisia kuulet joukossa olevan, niin

MENE

ja ota heiltä tilaukset, sekä lähetä ne I. W. W.:n päämajaan!